

Co s argumenty pro evoluci?

Je podobnost mezi tvory důkazem, že měli společného předka? Je genetický kód člověka a šimpanze hodně podobný? Prochází lidské embryo zvířecími stupni vývoje? Máme v sobě zbytečné zvířecí pozůstatky? A co „opočlověk“?

Podobnosti?

Lidé jsou v mnohém ohledu podobní zvířatům, zvláště opicím, takže evolucionisté z toho usuzují, že jsme s nimi příbuzní; musíme tedy mít společné předky. Co říká Bible? V Genesis 1 je napsáno, že Bůh stvořil člověka, muže a ženu, jako zvláštní stvoření:

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“ (Gen 1,26)

Bůh stvořil člověka podle své podoby, jako svůj obraz, nikoli jako obraz zvířete. Navíc, svěřil mu vládu nad živočišnou říší.

V Genesis 2 se nám podávají další podrobnosti o procesu stvoření a zjišťujeme tam, že Adam byl stvořen „z prachu země“ (Gen 2,7), nikoli z opice. Když Bůh vynášel svůj rozsudek nad Adamem, prohlašuje, že Adam pochází ze země:

„V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“ (Gen 3,19)

Někteří se snaží příběh stvoření člověka v Genesis vykládat jako alegorii, aby ho uvedli do souladu se současnou evoluční módou, podle níž se člověk vyvinul z opice. Už tady dostává jejich teorie trhlinu: jestliže prach, z něhož Bůh člověka stvořil, byly ve skutečnosti opice, z nichž se člověk vyvinul, pak se Adam kvůli svému hříchu musel proměnit zpět v opici! To je hloupost. Bible je jednoznačná v tom, že člověk byl stvořen jako zcela zvláštní stvoření.

V podstatě vlastně každý druh živočichů i rostlin byl stvořen jednotlivě, nejen člověk. Rostliny měly nést semena „podle svého druhu“, čili vinné hrozny rostly na vinné révě a pod.; podobně dobytek rodil zase dobytek stejného druhu (Gen 1,11-12+21+24-25). V Bibli nenajdeme jedinou zmínku o nějakém vývojovém procesu, v němž by se jeden biologický druh změnil v jiný druh.

Evolucionisté věří, že nejen člověk se vyvinul z jakéhosi opičího předka, ale naprosto všechno živé se vyvinulo z jednobuněčných organismů, které jaksi vznikly z neživé hmoty. Tvrdí, že podobnosti mezi živými tvory jsou důkazem, že se vyvinuli ze společných předků. Uvádějí takové argumenty jako podobnost genetické struktury mezi lidskou a šimpanzí DNA, podobnost lidských a zvířecích embryí, dovolávají se údajných pozůstatkových orgánů, takzvaných přechodových fosilií mezi jednotlivými druhy - jako je např. domnělý opočlověk.

Podobnost lidské a opičí DNA - důkaz evoluční příbuznosti?

Jako důkaz, že se člověk vyvinul z opic, se předkládá tvrzení, že podobnost lidské a šimpanzí DNA se blíží sto procentům. Citovaná čísla se pohybují od 97% do 99% podle toho, kdo s nimi zachází. Z čeho tyto údaje vycházejí, a znamenají opravdu, že mezi člověkem a šimpanzem není podstatný rozdíl? Nejsme opravdu nic víc než (poněkud) vyvinutější opice?

Podobnost nemusí být nutně důkazem společných předků (evoluce), ale může svědčit o společném autorovi (stvoření). Představte si např. Porsche a Volkswagen „brouka“. Obě auta mají vzduchem chlazený, ležatý, čtyřválcový motor umístěný vzadu, nezávislé závěsy zadních kol, dvoje dveře a zavazadlový prostor vpředu, plus řadu dalších podobných znaků. Proč mají dva tak rozdílné vozy tolik společných konstrukčních znaků? Protože pocházejí ze stejné konstrukční dílny! Zda jde o podobnost morfoloickou (tvar, struktura) nebo biochemickou, není ve zřejmém nedostatku logiky tohoto evolučního argumentu podstatné.

Kdyby lidé byli absolutně odlišní od celé zbývající přírody, nebo dokonce každý živý tvor by se podstatně lišil od všech ostatních, mohli bychom vůbec usuzovat na společného tvůrce? Ne! Logicky bychom předpokládali, že tvůrců musí být daleko víc než jeden. Jednotnost stvoření je svědectvím o jednom jediném Bohu, který to všechno učinil (Řím 1,20).

Kdyby lidé byli absolutně odlišní od celé ostatní přírody, co bychom jedli? Jestliže potřebujeme jíst, abychom z potravy získali potřebné živiny a energii k životu, co bychom asi jedli, kdyby všechny ostatní organismy na zemi byly biochemicky zásadně odlišné? Jak bychom je strávili a jak bychom mohli zužitkovat jejich aminokyseliny, cukry a pod., kdyby byly odlišné od těch, které máme ve vlastním těle? Biochemická podobnost je podmínkou, abychom mohli vůbec jíst! Dokonce i v rajském světě, kde se lidé i zvířata živili pouze rostlinami, *pokud by neměli společnou biochemii, musely by pro ně existovat dvě naprosto rozdílné rostlinné říše.*

Víme, že buněčná DNA obsahuje mnoho informací potřebných pro vývoj organismu. Jinými slovy, jestliže dva organismy jsou si podobné, očekávali bychom, že bude i nějaká podobnost mezi jejich DNA. DNA krávy a velryby, dvou savců, by si měly být podobnější než DNA krávy a bakterie. Kdyby tomu tak nebylo, celá představa o DNA jako nositeli informace v živých organismech by se zhroutila. Analogicky vnější podobnost mezi člověkem a opicí vede k očekávání, že i jejich DNA si budou podobné. Protože ze všech opic je člověku nejpodobnější šimpanz, měly by i jeho molekuly DNA být nejpodobnější lidským.

Jisté biochemické schopnosti jsou vlastní všem živým tvorům, najdeme například jistou podobnost mezi DNA kvasinek a lidskou DNA. Protože lidské buňky dokážou podobné věci jako kvasinky, najdeme podobné sekvence v řetězcích DNA, odpovědných za tvorbu enzymů a proteinů fungujících stejně v obou typech buněk. Některé sekvence, například ty, které obsahují kód pro histonové proteiny, jsou téměř totožné.

Jak je to s tou 97-procentní podobností mezi člověkem a šimpanzem? Citovaná čísla neznamenají tak docela to, co se předkládá v populárních publikacích (a dokonce i v některých vědeckých žurnálech). DNA obsahuje informace zakódované v sekvencích čtyř chemických složek známých jako nukleotidy, zkráceně označovaných C, G, A, T. Složitý překládací mechanismus v buňce „čte“ řadu „slov“, každé ze tří těchto chemických „písmen“, a překládá je do sekvencí 20 různých aminokyselin v proteinech (typický protein obsahuje stovky aminokyselin). Lidská DNA obsahuje přes 3 miliar-

dy nukleotidů. Ani lidská ani šimpanzí DNA nebyla dosud úplně rozšifrována, aby bylo možné řádné porovnání.² Může ještě nějakou dobu trvat, než věda dojde tak daleko, protože úplné přečtení lidské DNA se neočekává před rokem 2005, a čtení šimpanzí DNA má prioritu mnohem nižší.

Jak se tedy přišlo na tu „97-procentní podobnost“? Byla vyvozena ze značně hrubé techniky zvané „hybridizace DNA“, při níž se malé části lidské DNA rozštěpí na jednotlivé řetězce a rekombinují se do dvojitých (duplex) řetězců s šimpanzí DNA.³ Důvody, proč se DNA spojují nebo nespojují, mohou být různé, stupeň podobnosti je pouze jedním z nich. Ti, kdo pracují na poli molekulární homologie, se tomuto poněkud libovolnému číslu vyhýbají a užívají raději čísel odvozených z tvaru „křivky tání“. Proč tedy oněch 97% dostalo takovou popularitu? Mohl v tom být záměr indoktrinovat laickou veřejnost evolucí - stejnému účelu slouží vymyšlená rekonstrukce „opočlověka“ v mnoha muzeích.

Kupodivu, původní práce neobsahovaly základní údaje a čtenář musel jejich interpretaci přijmout „vírou“. Sarich a jeho spolupracovníci⁵ původní údaje obdrželi a použili je v diskusích o tom, z jakých parametrů by se mělo vycházet při zkoumání shodnosti. Sarich s ostatními odhalili značnou nedbalost ve způsobu, jakým Sibley a Ahlquist dospěli ke svým údajům, i v jejich statistické analýze. I kdybychom pominuli všechno ostatní, výsledek 97% vzešel ze zásadní statistické chyby - zprůměrování dvou veličin, aniž se vzal v potaz počet pozorování, z nichž byla obě čísla získána. Kdyby se průměr spočítal náležitým postupem, činil by 96,2 procent, nikoliv 97 procent. Protože však práce nepojednává o skutečné replikaci, číslům publikovaným Sibleyem a Ahlquistem nelze přisuzovat žádný skutečný význam.

Ale co kdyby lidská a šimpanzí DNA byly dokonce z 96% podobné? Co by to znamenalo? Znamenalo by to, že lidé se vyvinuli z nějakých společných předků s opicemi? Ani zdaleka! Množství informace uložené ve třech miliardách párů bází v DNA v každé lidské buňce představuje přibližně 1.000 knih, každá o 500 stranách. Kdyby se lidé lišili jen o 4 procenta, je to stále ještě 120 miliónů párů bází, představujících 12 miliónů slov, neboli 40 tlustých knih informace. To je pro náhodné změny (mutace) naprosto nepřekonatelná bariéra.

Znamená vysoká podobnost ve struktuře, že dvě sekvence DNA mají stejný smysl nebo funkci? Ne, nikoli nezbytně. Porovnejte si dvě následující věty:

1. Dnes existuje mnoho vědců, kteří zpochybňují evoluční světový názor a jeho ateistické filozofické důsledky.

2. Dnes **ne**existuje mnoho vědců, kteří zpochybňují evoluční světový názor a jeho ateistické filozofické důsledky.

Obě věty jsou z 98 procent shodné, a přesto mají opačný význam! To názorně ukazuje, jak i funkce rozsáhlých sekvencí DNA mohou být „vypnuté“ nebo „zapnuté“ poměrně nepatrnou řídicí sekvencí.

Stručně shrnuto, metody používané k vykonstruování tak často citovaných (a zneužívaných!) čísel jsou velmi neohrabané. Rozhodně neopravňují k závěrům, že lidé a šimpanzi jsou příbuzní ve vývojovém smyslu. Čím více poznáváme složitosti biochemických systémů v našich buňkách, tím více nad nimi žasneme. Navíc, i kdybychom tyto údaje přijali jako prokázané, neexistuje způsob, jak by mutace mohly přemostit rozdíl mezi člověkem a šimpanzem. Šimpanzi jsou jenom zvířata. My jsme byli stvořeni k Božímu obrazu (tohle si žádný šimpanz nepřechte).

Podobnost zárodků

Většina lidí se už setkala s představou, že lidské embryo v průběhu svého vývoje v mateřské děloze prochází postupně vývojovými etapami, kdy má žaberní otvory jako ryby, ocas jako opice a pod. Potratové kliniky tuto představu šířily, aby ukonejšily svědomí klientů tím, že se jim říkalo: „Vyndáme vám z těla jenom rybu.“

Tato teorie se prezentovala pod sebevědomým názvem „biogenetický zákon“ a popularizoval ji německý evolucionista Ernst Haeckel v 60. letech 19. století. Je známá též jako „embryonální rekapitulace“, neboť údajně „ontogeneze rekapituluje fylogenezi“, což česky znamená, že individuální vývoj embrya je zkráceným opakováním evoluční historie druhu. Lidské embryo tedy prochází rybím stádiem, pak stádiem obojživelníka, plaza atd.

Během několika měsíců následujících po publikaci Haeckelova díla v r. 1868 prokázal L. Rüttimeyer, profesor zoologie a srovnávací anatomie na basilejské univerzitě, že se jedná o podvod. William His senior, profesor anatomie na univerzitě v Lipsku a slavný srovnávací embryolog, Rüttimeyerovu kritiku podepřel dalšími argumenty.⁸ Oba vědci prokázali, že Haeckel podvodně upravil kresby embryí, aby si byly podobnější. Haeckel dokonce použil tisků ze stejné matrice pro údajně různá embrya, aby dokázal jejich shod-

nost. Přestože podvod byl odhalen, jeho reprodukce se objevovaly v učebnicích ještě po mnoho let.⁹

Má „biogenetický zákon“ nějaké opodstatnění? V r. 1965 evolucionista George Gaylord Simpson řekl: „Je dnes naprosto jisté, že ontogeneze neopakuje fylogenezi.“¹⁰ Profesor Keith Thompson, biolog z Yale, řekl:

„Biogenetický zákon je dnes stejně mrtvý jako jeho autor. Z biologických učebnic byl konečně vyhozen v padesátých letech. Jako námět vážných teoretických debat však vymřel už v letech dvacátých.“¹¹

Přesto se Haeckelovy zfalšované kresby vyskytly v některých učebnicích ještě i po roce 1990, včetně vysokoškolských skript užívaných v úvodních kurzech biologie na univerzitách, kde se tvrdí:

„V mnoha případech můžeme vývojovou historii organismu pozorovat v jeho embryonálním vývoji, kde embryo vykazuje charakteristické znaky svých předků. Například u lidského embrya v jisté počáteční fázi jeho vývoje pozorujeme žaberní otvory jako u ryb.“¹²

Přestože tato teorie byla založena na podvodu demaskovaném mnoha renomovanými vědci, udržuje se houževnatě při životě.

Vědci, kteří by měli být informovanější, propagovali mýtus embryonální rekapitulace ještě v devadesátých letech. Například zesnulý vědecký popularizátor Carl Sagan ve svém článku „Je možné být současně ‚pro život‘ i ‚pro svobodnou volbu?‘“ popisuje vývoj lidského plodu následovně:

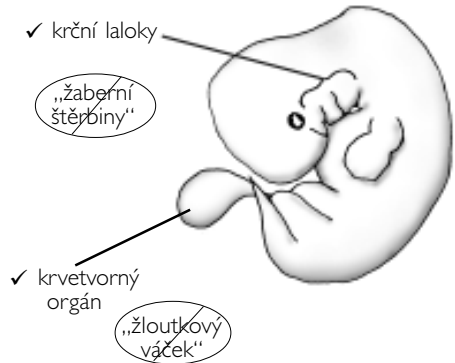
„Ve třetím týdnu ... vypadá jako článkovaný červ. Koncem čtvrtého týdne se objevují žaberní oblouky jako u ryb nebo obojživelníků. ... Podobá se mloku nebo pulci. ... V šestém týdnu ... hadí obličej. Koncem sedmého týdne dostává obličej podobu savce, spíše ovšem prasečí než lidskou... Koncem osmého týdne už obličej připomíná primáty, stále však není ještě plně lidský.“¹³

To je přímo z Haeckela. Lidské embryo nikdy nevypadá jako hadí nebo prasečí. Lidské embryo je vždycky lidské, už od okamžiku početí. Nikdy nebylo ničím jiným, vzdor tomu, co tvrdí Sagan. *Nestává* se lidským teprve

někdy po osmi týdnech. Přesně toto říká Bible - nenarozené dítě je lidským dítětem (Gen 25,21-22, Ž 139,13-16, Jer 1,5, Luk 1,41-44). Potrat je zmařením nevinného lidského života.

Žaberní štěrbiny - cosi z ryby?

Univerzitní učebnice odkazovaly na výše uvedené tvrzení, že „lidské embryo má žaberní štěrbiny jako ryby“, ačkoli už řadu desetiletí bylo známo, že o žádných žaberních štěrbinách nemůže být řeč. Na plodu jsou patrné rýhy, které při povrchním pozorování mohou vypadat jako žaberní štěrbiny na rybím zárodku. Tyto „pharyngální rýhy“, jak se nazývají případněji, nebo též „krční laloky“, nikdy neměly dýchací funkci a nejsou to žádné otvory. Vyvine se z nich brzlík, příštítné žlázy a středoušní kanálek - nic z toho neslouží k dýchání pod vodou ani nad ní!

Pro popis lidského embrya jsou užívány nesprávné termíny, utvrzující studenty v evolučním přesvědčení.

Odborné embryologické učebnice konstatují, že u lidského embrya se žádné žábry nevyskytují. Např. Langman říká:

„Protože lidské embryo žádné žábry - branchia - nemá, přikláníme se v této knize k názvu pharyngální oblouky a rýhy.“¹⁴

Přesto většina evolucionistů stále užívá termín „žaberní štěrbiny“, zvláště při veřejných přednáškách a ve školním prostředí. Školní a univerzitní učebnice se tím nesmyslem hemží.

Další odhalení o Haeckelově podvodu

Ačkoli popularizátoři evoluce, když na ně přitlačíte, připustí, že lidské embryo žádné žaberní štěrbiny nemá a že Haeckelovy kresby byly do značné míry falešné, přesto věří tomu, že podobnost mezi zárodky je důkazem evoluce (společných předků). Toto přesvědčení, ať vědomě či nevědomky, se opírá o dřevoryty publikované Haeckelem a od té doby částečně nebo kompletně

nesčetněkrát reprodukované v mnoha učebnicích.¹⁶ O kresbách se všeobecně věří, že se skutečnosti alespoň podobají. Nikdo se však zřejmě nenamáhal, aby si to ověřil.

Teď vychází na světlo, že Haeckelův podvod byl horší, než si kdokoli uvědomil. Embryolog Dr. Michael Richardson spolu s dalšími biology shromáždili a fotografovali zárodky druhů, které údajně nakreslil Haeckel. Dr. Richardson zjistil, že Haeckelovy kresby mají s fotografiemi jen velmi málo společného. Haeckelovy kresby byly produktem Haeckelovy představivosti, zapřažené do snahy poskytnout „důkazy“ na podporu evoluce. Haeckelovy kresby by měly jednou provždy zmizet z arsenálu evolucionistů - zárodky se prostě neshodují, a evoluci o jejich shodu tedy opírat nelze.

☐ *Haeckelovy podvodné kresby - obr. 3 v příloze.*

Je nějaká podobnost mezi zárodky nevyhnutelná?

Ať tvoříte cokoliv, vždycky začnete od něčeho beztvarého nebo vyjdete od nějakého základního tvaru, na kterém stavíte dál. Názorně si to ukažme na práci hrnčáře. Výchozím materiálem je hrouda jílu. Má-li vzniknout pohár nebo štíhlá váza, hrnčář dá hlíně nejprve tvar válce. V tomto stádiu pohár i váza vypadají podobně - základní tvar je v obou případech stejný. Jak práce postupuje, jejich tvary se čím dál víc rozcházejí. Analogie s embryem však ztroskotává na tom, že hrnčář si může rozmyslet, co z hlíny udělá, a rozhodnout se *buďto* pro číši nebo pro vázu. Rybí zárodek se však nikdy nemůže stát lidským zárodkem (a naopak), protože rybí zárodek je geneticky naprogramován na vytvoření ryby.

Tato koncepce zárodečného vývoje je formulována v tzv. *von Baerových zákonech*. Podle nich obecné rysy velké skupiny živočichů vystupují u zárodků dříve než rysy speciální. Méně obecné charakteristické znaky se vyvíjejí z obecnějších, naposled se objevují ty nejspecializovanější. Každý zárodek určitého druhu neprochází stádií jiných živočichů, ale vývojem se od nich stále více odlišuje.

Von Baerovy zákony naznačují, že čím ranější je vývojové stádium zárodka, tím podobnější se nám zárodky jeví, protože mají společné obecnější znaky, které vystupují do popředí nejdříve. Vývoj můžeme přirovnat paprskům spojujícím náboj kola s obručí: čím dále od společného výchozího místa (náboje), tím větší jsou vzájemné rozestupy.

Anomálie ukazují na stvoření!

Z von Baerových zákonů existují zajímavé výjimky. Srovnáváme-li zárodky obratlovců v jejich pharyngulární fázi (kdy vystupují pharyngální rýhy), zjišťujeme jakousi podobnost, ale v *dřívějších* fázích se podstatně liší! Bal-lard píše:

„Z velmi odlišných vajíček zárodky obratlovců procházejí fáze-mi rýhování velmi odlišného vzhledu, dále obdobím morfogenetic-kých přeměn odrážejícím zákony migrace a jevícím přechodné struk-tury jedinečné pro každou třídu. Všechny pak dospívají do pharyng-ulárního stádia, které je pozoruhodně uniformní v celém podkmeni, vykazujícího podobné rudimentární orgány v podobném uspořádá-ní (byť v jistém směru deformované vzhledem k prostředí a zásobám potravy).“¹⁸

Po jisté „konvergenci“ se pak zárodky opět rozcházejí podle klasického von Baerova modelu. Jak toto vysvětlit z pozic evoluce? ReMine tvrdí, že to ukazuje na inteligentního konstruktéra, který je autorem všeho živého. Bůh stvořil tvory se vzájemnou podobností, aby ukázal, že existuje *jediný* tvůrce (podobnost ve pharyngulárním stádiu), ale s podobností, kterou nelze odvodit ze společných předků (v předchozích fázích vývoje se zárodky liší). Roz-dílnosti v časnějších stádiích ani v nejmenším nepodporují naturalistické vysvětlení pozdější podobnosti ve pharyngulárním stádiu, které by se daly odvodit ze společného původu.

Podobně je tomu se zárodečným vývojem končetinových kostí u obojži-velníků a savců. Jejich konečný tvar může být velmi podobný, ale zatímco u obojživelníků prsty rostou od počátku z jednotlivých oddělených zárodků, u savců vznikají prsty rozčleněním společné ploténky. Podobnost ve výsled-ném tvaru je důsledkem jednotné koncepce, nikoli společných předků.

Sir Gavin de Beer, embryolog a někdejší ředitel Britského přírodopisné-ho muzea, se zabýval chybějícím embryologickým či genetickým vysvětlením shodnosti před více než 25 lety ve své monografii „Nevyřešený problém shod-nosti“.²⁰ Ačkoli sám byl přesvědčený evolucionista, upozornil na to, že po-dobnost je často pouze vnějšková a nelze ji vysvětlit společnými předky.²¹

Všechno, co víme o vývoji embrya, nasvědčuje mnohem víc stvoření než evoluci! Jsme vskutku „podivuhodně utvořeni“ (Ž 139,14).

Zbytečné orgány?

Evolucionisté se často dovolávají toho, že zakrnělá křídla nelétajících ptáků, paznehty prasat, mužské prsní bradavky, beznohé ještěrky, trávicí systém králíků, slepé střevo u lidí, pánevní kosti a zuby u velryb jsou zbytečné a nemají žádnou funkci. Označují je za „pozůstatky evoluce“ a důkazy v její prospěch.

„Zakrnělé“ orgány jsou oblíbeným argumentem pro evoluci už velmi dlouho, nicméně neprávem.

Za prvé je nemožné dokázat, že nějaký orgán je zbytečný. Jeho funkce nám může být jenom neznámá a může být objevena v budoucnu. To je případ nejméně stovky dříve domněle zbytečných zakrnělých orgánů v lidském těle, o nichž dnes víme, že jsou důležité.

Za druhé, i kdyby ty domněle zbytkové orgány opravdu nebyly potřebné, byly by spíše dokladem úpadku než vývoje. Stvořitelský model přímo počítá s postupnou degenerací původně dokonalého stvoření po jeho pádu. Na druhé straně model vývoje od částic k člověku by musel najít orgány *vznikající*, tj. takové, které se vyvíjejí k větší složitosti.

Křídla u ptáků, kteří nelétají?

Jsou nejméně dva způsoby, jak vysvětlit, že nelétající ptáci (běžci) jako emu a pštros mají křídla:

1. Křídla jsou skutečně „zbytečná“ a pocházejí z dob, kdy pták ještě létal. To je docela dobře možné i ve stvořitelském modelu. Ztráta některých vlastností v přírodních procesech je poměrně snadná, kdežto získání nových, vyžadujících nové informace v DNA, je nemožné. Ztráta křídel je velmi pravděpodobná u jednoho druhu brouků, který se usadil na větrném ostrově. Toto je však *ztráta* genetické informace, tedy žádný důkaz pro vývoj od mikrobů k člověku, který by vyžadoval kvanta nové genetické informace.²²

Křídla ptáka emu nejsou zbytečná.

2. Křídla nějakou funkci mají. Některé z možných funkcí, v závislosti na konkrétním druhu nelétajících ptáků, jsou: udržování rovnováhy při běhu, ochlazování v hor-

kém počasí, zahřívání ve studeném počasí, ochrana hrudního koše při pádu, svatební rituál, zastrašování nepřítele (emu na obranu svých mláďat vybíhá s otevřeným zobákem a mávajících křídly), ochrana mláďat atd. Jestli jsou křídla zbytečná, proč mají funkční svaly, které jim umožňují pohyb?

Vepři se dvěma prsty, které nedosáhnou na zem?

Znamená to, že kratší prsty nemají žádnou funkci? Vůbec ne. Vepři tráví mnoho času ve vodě a bahně. Přídavné prsty jim možná usnadňují pohyb v měkkém terénu (podobně jako přídavná kola u kamionů, která do styku s vozovkou přicházejí teprve při velkém zatížení). Je možné, že svaly připojené k těmto prstům zpevňují „kotníky“ prasat.

Proč mají samci bradavky?

Bradavky u samců jsou výsledkem společného vývojového plánu embrya. Jako první se u zárodků objevují rysy společné oběma pohlavím - mohli bychom to pokládat za příklad „konstrukční ekonomie“. Bradavky jsou součástí tohoto ekonomického postupu. Nicméně, jak poukazují Bergman a Howe,²³ jejich údajná zbytečnost je diskutabilní.

Jaké vysvětlení mají pro samčí bradavky evolucionisté? Vyvinuli se snad samci ze samic? Nebo snad samčí předkové kojili svá mláďata? Žádný evolucionista se nic takového nedomnívá. Samčí bradavky nejsou ani důkazem pro evoluci ani důkazem proti stvoření.

Trávicí soustava králíků

Skeptikové tvrdili, že organismus zajíce je velmi nedokonalý, přesto je co do rozmnožování jedním z nejúspěšnějších druhů.

Proč mají králíci trávicí soustavu fungující „tak mizerně, že musejí požírat své vlastní výměšky“? Taková domněnka zní naprosto neuvěřitelně. Vždyť králík je na zemi jedním z nejúspěšnějších druhů! Jejich způsob existence je nepochybně velmi účinný. (Ještě jste neslyšeli rčení „množí se to jako králíci“?) To, že požívání výkalů zní člověku odporně, ještě neznamená, že ani králíkům to nesvědčí! Králíci mají na počátku tlustého střeva zvláštní váček zvaný

caecum (slepé střevo), obsahující bakterie. Tyto bakterie podporují trávení, stejně jako bakterie v dobytčím bachoru. V podstatě králíci vlastně přezvykují podobně jako kráva.

Králík produkuje dva typy bobků, jednak tvrdé, jednak měkké, pocházející ze slepého střeva. Jsou to pouze tyto měkké bobky, které králík požívá, aby obohatil svou stravu o živiny vytvořené bakteriemi ve slepém střevě. Jinými slovy, tato vlastnost králíků je zakódována v jejich struktuře; není to něco, čemu by je naučila nouze způsobená „mizerně fungující trávicí soustavou“. Patří to k různorodosti stvořených druhů od samého počátku, ne k výsledkům evoluce.

Pochybovači tvrdili, že Bible se mýlí, když králíky řadí mezi přezvykavce (Leviticus 11,6). Výraz použitý v hebrejštině znamená doslova „zvedat to, co bylo spolknuto“. Králík znovu žere to, co už jednou pozřel - své bakteriemi natrávené bobky. Ne Bible, nýbrž pochybovači jsou na omylu.

Beznohé ještěrky

Je docela možné, že beznohé ještěrky se mohly vyvinout z původně stvořených druhů ztrátou genetické informace, a členění kostry tomu odpovídá. Pro evolucionisty je to malou útěchou, protože oni potřebují najít mechanismus tvorby nových orgánů, ne jejich zániku. Ztráta informace nemůže vysvětlit, jak se z prvoka mohl vyvinout člověk. Genesis 3,14 naznačuje, že i had měl kdysi nohy.²⁴

Adaptace a přírodní výběr jsou biologickými fakty; vývoj člověka z prvoka nikoliv. Přírodní výběr může pracovat pouze s genetickými informacemi, které jsou obsaženy v existující populaci organismů - nemůže stvořit novou informaci. Kupříkladu, protože žádná ještěrka nemá geny pro tvorbu peří, žádným výběrem nemůže vzniknout opeřená ještěrka. Mutace v genech může pouze modifikovat nebo odstranit existující struktury, nemůže však vytvořit nové. Jestliže v jistém prostředí přezívají snadněji ještěrky s menšími končetinami nebo úplně bez končetin, pak výběr dá přednost druhům s těmito znaky. To by se přesněji mělo nazývat degenerací, ne evolucí.

Rychlé změny v délce údů se mohou u ještěrek objevit, jak demonstroval na Bahamách Losos se svými spolupracovníky.²⁵ Změny se projevují daleko rychleji, než by evolucionisté očekávali. Takové změny ovšem nejsou spojeny s novou genetickou informací a nijak nedokazují vývoj lidí z prvoků. Ilustrují však, jak rychle se zvířata mohla přizpůsobit odlišnému životnímu prostředí po potopě.

Lidský apendix

Dnes je známo, že lidský apendix obsahuje lymfatickou tkáň a pomáhá řídit obsah bakterií ve střevech. Funguje podobně jako mandle na horním konci trávicí trubice, jejichž úkolem je bránit infekcím v krku. Mandle byly také dlouho pokládány za zbytečné orgány.²⁶

Pánevní kosti u velryb

Někteří evolucionisté tvrdí, že tyto kosti dokazují suchozemský původ velryb. Bergman a Howe²⁷ však ukázali, že u samic vypadají jinak než u samců. Nejsou zbytečné, pomáhají při rozmnožování (kopulaci).²⁸

Zuby u zárodků kosticovitých velryb

Evolucionisté tvrdí, že tyto zuby jsou důkazem, že kosticovité velryby se vyvinuly z velryb ozubených, masožravých. Nedokázali však předložit mechanismus, kterým by vysvětloval přeměnu jednoho dokonale vyhovujícího systému (zuby) v naprosto odlišný systém kostic.

Zuby ve velrybím zárodku fungují jako vodítko pro správný vývoj mohlutných čelistí.

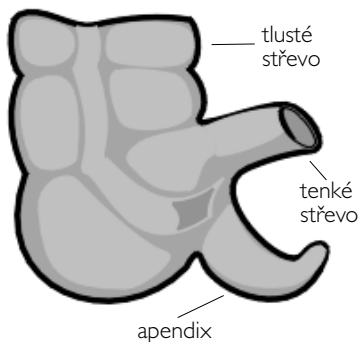
Jak říká evolucionista Scadding: „Zbytkové orgány neposkytují žádný důkaz pro evoluci.“²⁹

Lidoop?

Existuje skutečný důkaz, že člověk pochází z opic? Mnoho lidí uvěřilo tomu, že původ člověka je dokonale a kompletně zmapován. Slyšeli něco o „chybějících člancích“, a pokládají je za vědecký důkaz vývoje člověka. Skutečností však je, že žádný lidský prapředek nebyl dosud přesvědčivě doložen. „Chybějící články“ stále ještě chybějí. Zde je souhrnný přehled údajů o nejznámějších fosiliích.³⁰

Lidoopi, co už vyšli z módy

O následujících „lidoopech“ se ve své době tvrdilo, že jsou mezičlánkem mezi opicemi a člověkem, ale dnes je zavrhuje i sami evolucionisté.

Apendix pomáhá chránit tenké střevo před bakteriemi z tlustého střeva.

- ***Homo sapiens neanderthalensis*** (pračlověk neandrtálský) - před 150 lety rekonstrukce neandrtálského člověka představovala nahrbeného člověka, něco mezi opicí a člověkem. Dnes se připouští, že páteř mohla být shrbená v důsledku choroby (např. křivice) a že neandrtálci byli nejspíš lidé s rozvinutou řečí, uměním a náboženstvím.³¹
- ***Ramapithecus*** - kdysi obecně považovaný za předka člověka, nyní pouze za vyhynulý druh orangutana.
- ***Eoanthropus*** (člověk piltdownský) - žert založený na lidské lebeční kosti a čelisti z orangutana. Čtyřicet let byl uváděn v publikacích jako chybějící článek, a přitom ani jako padělek nebyl odborně na úrovni.
- ***Hesperopithecus*** (pračlověk nebraský) - rekonstrukce z jediného zubu, jaký mají prasata žijící dnes pouze v Paraguaji.
- ***Pithecanthropus*** (pračlověk jávský) - nyní je přerazen do druhu *Homo erectus* (viz níže).
- ***Australopithecus africanus*** - svého času povýšen na chybějící článek. Velmi se podobá opici a evolucionisté ho už nepovažují za přechodnou formu.
- ***Sinanthropus*** (pračlověk pekinský) - nyní je rovněž zařazován do druhu *Homo erectus*.

Lidoopi podle dnešní módy

Tito „lidoopi“ zdobí dnes vývojový strom, který údajně znázorňuje cestu vývoje *Homo sapiens* z nějakého tvora podobného šimpanzu.

- ***Australopithecus*** - jeho různé odrůdy byly prohlašovány za lidské předky. Zůstal jediný, *Australopithecus afarensis*, všeobecně známý jako fosilie „Lucie“. Podrobné studie lebek, vnitřního ucha a kostí však ukazují, že Lucie ani její příbuzní nejsou přechodným hominidním typem. Jejich chůze se možná lišila od většiny opic, ale rozhodně nebyla lidská. *Australopithecus afarensis* je velmi podobný šimpanzu trpasličímu nebo šimpanzu bonobo.
- ***Homo habilis*** - většina paleontologů se stále více shoduje v názoru, že jde o „odpadkovou“ kategorii. Ve skutečnosti zahrnuje zlomky a části jiných typů, jako *Australopithecus* a *Homo erectus*. Jako taxon je neplatná, takový tvor nikdy neexistoval. Kdysi byl pokládán za „nesporný mezičlánek“ mezi opicí a člověkem, dnes to neplatí.
- ***Homo erectus*** - mnoho pozůstatků tohoto typu bylo nalezeno všude na světě. Tato třída nyní zahrnuje jávského člověka (*Pithecanthropus*) a pekinského člověka (*Sinanthropus*), kdysi propagované jako „chybějící články“.

Jejich lebky mají výrazné nadočnicové oblouky, podobné neadrtalcům. Kostra se od dnešních lidí nijak nelišila, byla jen robustnější. Velikost mozku se pohybovala v dnešním rozpětí a výzkum vnitřního ucha ukázal, že *Homo erectus* chodil vzpřímeně jako my. Jak morfologické, tak související archeologicko-kulturní nálezy nasvědčují, že *Homo erectus* byl plně člověkem. Někteří evolucionisté souhlasí, že *člověk vzpřímený* je plně lidský a má být zahrnut do druhu *Homo sapiens*.³²

Neexistuje žádný přesvědčivý důkaz, že člověk se vyvinul z opice. Chybějící články stále chybějí, protože prostě nikdy neexistovaly. Bible jednoznačně říká: „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gn 2,7). Uvážíme-li historii „lidoopů“ vyšlých z módy, musíme každé nové tvrzení posuzovat velmi skepticky.

Homo erectus, obměna lidského druhu, byla kdysi prolašována za „chybějící článek“.

Jiné přechodové zkameněliny

Kdyby evoluční báchorka o původu všech živých tvorů byla pravdivá, museli bychom nacházet milióny zkamenělých mezičlánků jako přechodných forem mezi jednotlivými druhy. Podle nich přece přirozený vývoj prostřednictvím mutací a přírodního výběru trval stovky miliónů let a vrstvy hornin zachovaly jeho záznam ve zkamenělinách. Ty jsou však nesmírně vzácné a dokonce ani evolucionisté se neshodují v názorech o jejich významu. Údajné důkazy ve zkamenělinách spojujících různé druhy organismů při důkladném přezkoumání prostě neobstojí.³³

Nedostatek přechodových zkamenělin přinutil dokonce evolucionisty vymyslet koncem sedmdesátých let jiný model evoluce, aby mohli udržet víru v evoluci bez hledání přechodových zkamenělin. Tato představa - *přerušovaná rovnováha* - v zásadě tvrdí, že evoluční změny probíhaly tak rychle, že se nemohly zachovat žádné zkameněliny, které by je doložily.³⁴

Závěr

Domnělé důkazy ve prospěch evoluce nesnesou kritické zkoumání.³⁵ Doklady jsou pochopitelnější spíše v kontextu Božího stvoření různých základních druhů organismů. Tyto byly schopny přizpůsobovat se rozmanitým životním podmínkám rozduřováním původní stvořené genetické informace (promíchané pohlavním rozmnožováním) cestou přirozeného výběru. Některé variace vznikly mutacemi, ale takové změny jsou degenerativní, spojené se ztrátou genetické informace, nebo v nejlepším případě jsou to odchylky horizontální, kde se informace ani nezíská, ani neztrácí.

Pravděpodobnost přírodních procesů vytvářejících novou genetickou informaci je tak nízká, že evoluci lze sotva přičítat obrovské množství složitě kódované informace v živých organismech.³⁶ Vysvětlení, odpovídající dokladům, nabízí pouze stvoření.

Poznámky

- 1 Biologové označují podobnost v základní struktuře jako homologii.
- 2 To by si vyžádalo spoustu počítačového času - představte si, že máte porovnávat dvě sady knih, každou o tisíce tlustých svazků, větu po větě a zjišťovat v nich podobnosti a rozdíly!
- 3 ... Výsledný hybridní duplexní materiál se pak odděluje od zbyvajících jednovláknové DNA a zahřívá se v krocích po 2 až 3 stupních od 55 ° do 95 ° C. Množství DNA, které se získá při každém z těchto kroků, se změní a vynese do grafu, který se pak porovnává s podobně získanou křivkou, křivkou lidsko-lidského dvojřetězce DNA. Výsledným křivkám se říká „křivka tání“. Jestliže se zahříváním lidsko-šimpanzího hybridního materiálu získá zpět 90% lidské DNA ve srovnání s lidsko-lidskou DNA, pak se hovoří o 90-procentní normalizované hybridizaci.
- 4 V. M. Sarich, C. W. Schmid a J. Marks, “DNA Hybridization as a Guide to Phylogenies: A Critical Analysis,” *Cladistics*, 1989, 5:3-32.
- 5 Tamtéž.
- 6 Výzkumy molekulární homologie mohou kreacionistům být prospěšné v tom, že určí původně stvořené „druhy“ a objasní, co se pak dělo a jak vznikaly uvnitř druhů nové rasy a odrůdy. Tak například rozmanité druhy pěnkav na Galapágách zřejmě vznikly z původně menšího počtu, který na ostrovy migroval. Rekombinací genů původních přistěhovalců a přírodním výběrem by se dala vysvětlit dnešní pestrá pěnkavčí populace na ostrovech - stejně jako všechna dnešní plemena psů na celém světě vznikla poměrně nedávno umělým šlechtěním z původního divokého psa. Stojí za zmínku, že výzkumy molekulární homologie došly většinou ke shodě, když byly prováděny uvnitř skupin, které bychom mohli označit za biblické druhy, ale odporovaly předpovědaným výsledkům evoluce, pokud jde o vztahy mezi hlavními skupinami, jako jsou kmen a třídy (ke třídám viz poznámku 7).
- 7 M. Denton, *Evolution: Theory in Crisis* (London: Burnett Books, 1985).
- 8 W. H. Rusch Sr., “Ontogeny Recapitulates Phylogeny,” *Creation Research Quarterly*, 1969, 6(1):27-34.
- 9 R. Grigg, “Ernst Haeckel: Evangelist for Evolution and Apostle of Deceit,” *Creation*, 1996, 18(2):33-36.

- 10 G. G. Simpson and W. S. Beck, *An Introduction to Biology* (New York: Harcourt, Brace & World, 1965), str. 241.
- 11 K. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated," *American Scientist*, 1988, 76:273.
- 12 P. H. Raven and G. B. Johnson, *Biology* (3. vydání) (St. Louis, MO: Mosby-Year Book, 1992), str. 396.
- 13 *Parade Magazine*, April 22, 1990.
- 14 Jan Langman, *Medical Embryology* (3. vydání) (Baltimore, MD: Williams & Wilkins, 1975), str. 262.
- 15 M. Richardson et al., "There Is No Highly Conserved Stage in the Vertebrates: Implications for Current Theories of Evolution and Development," *Anatomy and Embryology*, 1997, 196(2):91-106.
- 16 Např. Scott F. Gilbert, *Developmental Biology* (5. vydání) (Sunderland, MA: Sinauer Associates, 1997), str. 254, 900. Gilbert kresby chybně připsuje "Romanes, 1901."
- 17 R. Grigg, "Fraud Rediscovered," *Creation*, 1998, 20(2):49-51.
- 18 W. W. Ballard, "Problems of Gastrulation: Real and Verbal," *Bioscience*, 1976, 26(1):36-39.
- 19 W. J. ReMine, *The Biotic Message: Evolution Versus Message Theory*, (St. Paul, MN: St. Paul Science, 1993), str. 370.
- 20 Gavin de Beer, *Homology, an Unsolved Problem* (Oxford Biology Reader, Oxford University Press, 1971).
- 21 Více k zárodkům viz: Gary Parker, *Creation: Facts of Life*, (Green Forest, AR: Master Books, 1994); J. Vetter, "Hands and Feet – Uniquely Human, Right from the Start!" *Creation*, 1991, 13(1):16-17; W. Glover and K. Ham, "A Surgeon Looks at Creation", *Creation*, 1992, 14(3):46-49.
- 22 C. Wieland, "Beetle Bloopers: Even a Defect Can Be an Advantage Sometimes", *Creation*, 1997, 19(3):30.
- 23 J. Bergman and G. Howe, "*Vestigial Organs*" are Fully Functional, Creation Research Society Monograph No. 4, Creation Research Society Books, Terre Haute, Indiana, 1990.
- 24 C. Brown, "The Origin of the Snake" (dopis), *Creation Research Society Quarterly*, 1989, 26:54. Brown se domnívá, že varan nilský mohl být předchůdcem hadů.
- 25 J. B. Losos, K. I. Warheit, and T. W. Schoener, "Adaptive Differentiation Following Experimental Island Colonization in Anolis Lizards," *Nature*, 1997, 387:70-73. Viz poznámku od T. J. Case, *Nature*, 387:15-16, a *Creation*, 19(4):9.
- 26 K. Ham and C. Wieland, "Your Appendix ... It's There for a Reason," *Creation*, 1997, 20(1):41-43.
J.W. Glover, "The Human Vermiform Appendix – A General Surgeon's Reflections," *CEN Technical Journal*, 1988, 3:31-38.
- 27 Bergman and Howe, "*Vestigial Organs*" are Fully Functional.
- 28 See C. Wieland, "The Strange Tale of the Leg on a Whale," *Creation*, 1998, 20(3):10-13.
- 29 S. R. Scadding, "Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution?" *Evolutionary Theory*, 1981, 5:173-176.
- 30 Podrobněji viz M. Lubenow, *Bones of Contention: A Creationist Assessment of the Human Fossils* (Grand Rapids, MI: Baker Books, 1994).
Viz dokumentární video k tzv. „lidoopům“ *The Image of God*, Keziah Films.
- 31 M. L. Lubenow, "Recovery of Neandertal mtDNA: An Evaluation," *CEN Technical Journal*, 1998, 12(1):87-97.
- 32 Např. Milford Wolpoff – viz Lubenow, *Bones of Contention*, str. 134-143.
- 33 D. T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No!* (El Cajon, CA: Institute for Creation Re-

- search, 1995).
- 34 D. Batten, "Punctuated Equilibrium: Come of Age?" *CEN Technical Journal*, 1994, 8(2):131-137.
- 35 O dalších domnělých důkazech evoluce čti: C. Wieland, *Stones and Bones* (Green Forest, AR: Master Books, 1994); Gary Parker, *Creation: Facts of Life*, (Green Forest, AR: Master Books, 1994); Jonathan Sarfati, *Refuting Evolution* (Green Forest, AR: Master Books, 1999). Pro odborně fundované zájemce viz ReMine, *The Bioltic Message: Evolution Versus Message Theory*.
- 36 L. M. Spetner, *Not by Chance*, (New York: Judaica Press, 1998).